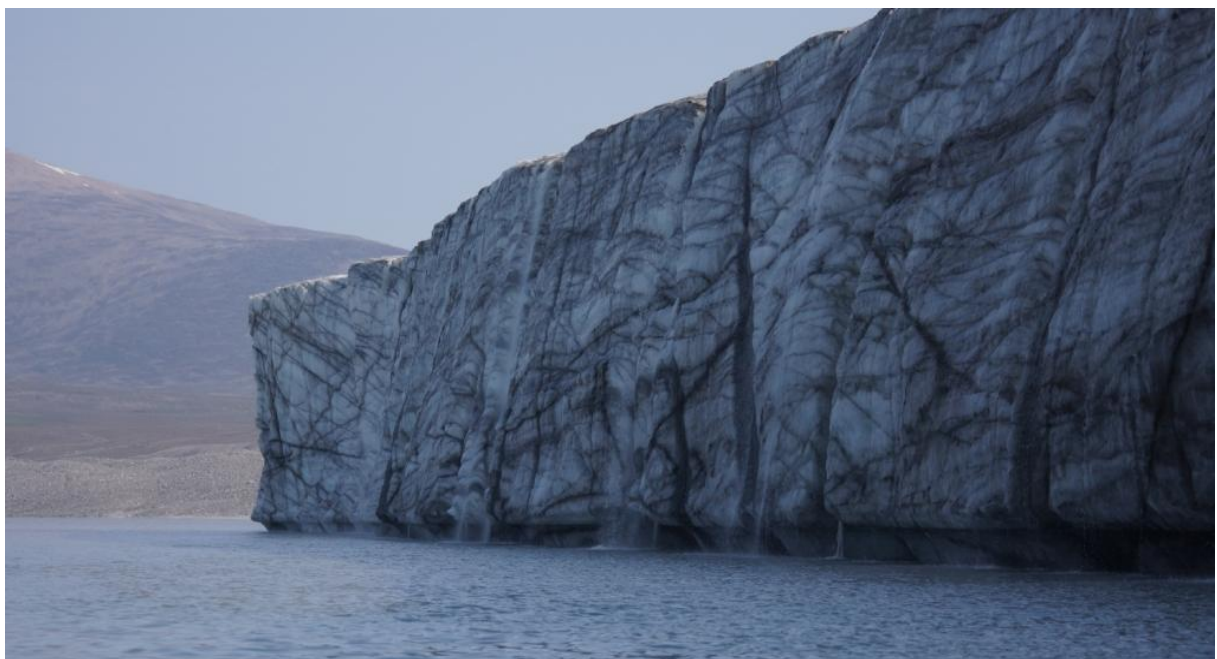

2014. augusztus 2-6

A hosszú átkelés után pihenőt tartottunk, és az öbölben maradtunk. Annál is inkább, mert Csenge még nem gyógyult ki teljesen a néhány napja összeszedett meghűléséből, hiába itta lelkesen a Neocitránt és inhalált kamilla teával. Persze hol fázzon meg, ha nem az átkelés kellős közepén? Még szerencse, hogy úgy el vagyunk látva mindenféle pirulával, mint egy kisebb gyógyszertár. Mondjuk, azt még mindig nem tudom, hogy a sok Stugeronnak –amit tengeri betegség ellen hoztunk – mi lesz a sorsa, két évvel ezelőtt ugyanis bevettem egy szemet ami kb. 6 órára teljesen kiütött engem. A család többi tagja azóta sem próbálkozott meg vele. Mivel első nap Csenge feláldozta a gleccsernézést a gyógyulás oltárán így a másnapi program is a jég megtapintása lett. Ebből a szempontból ez egy ideális gleccser, mert nagyon ritkán borjadzik. Mivel Zolinak akadt némi szerelni valója a hajón ezért hármasban mentünk, így Kristófnak - lévén férfiember – jó alkalma nyílt a motorcsónakázásra. Nem mondom, hogy nem lehetek volna finomabbak a kormányozdulatok, de az 5. életév küszöbén ez még bocsánatos bűn.

Miután a gleccserről tényleg kiderült, hogy jéghideg☺, felvettük Zolit a hajónál és partra szálltunk. Persze kisebb volt a felhajtás, mint mondjuk a normandiai változatnál, de mégiscsak most érintett először kanadai földet a lábunk. Igaz, a Baffin Island, mint a nevéből is látszik, „csak” egy hatalmas sziget, de azért mégiscsak az amerikai kontinens. Az állat és növényvilág itt meglehetősen gyér, viszont a fókák messze nem olyan félnékek, mint Grönlandon. Talán azért, mert itt nincs senki, aki vadászna rájuk. Így Zolinak sikerült elkészítenie az eddigi legjobb fókafotókat.

A délutánba még egy látogatás is belefért a mellettünk horgonyzó „Artic Tern 1” nevű hajón. (Ők voltak azok, akik még a grönlandi Upernavikban eltolták gumicsónakkal a jeget.)

Jól esett az itt eltöltött három pihenőnap. A szomszédainktól kapott jég térképeket látva úgy döntöttünk, hogy egyelőre nem erőltetjük a Pond Inletbe való behajózást. Inkább megyünk valami jégmentes rész felé, s legyen az bármennyire is komikus, ez még északabbra volt. Így lett a következő úticélunk a Devon Island-en fekvő Dundas Harbour. Titkon reméltük, hogy a sziget déli partjainál láthatunk rozmárokot, de ez sajnos csak vágy maradt. Bár az időjárás nem volt kedvezőtlen, s így elég jól tudtunk haladni, de az út (192 tengeri mérföld) fele részén csak a ködöt s a radar képernyőjét fürkésztük. Az utunk utolsó harmadában a megerősödő szél elsöpörte ugyan a ködöt, ám a tervezett rozmárnézést is meghiúsította. Végül szikrázó napsütésben érkeztünk meg a Dundas Harbourba, ahol meglepetésünkre egy csomó árboc mutatta, jó helyre jöttünk.

A sors iróniája, hogy rajtunk kívül itt is mindenki az Észak-Nyugati Átjáróba készül. (Tulajdonképpen ez a bejárata.) Mi azonban csak erre jártunk. No, nézzük csak sorban, kik is horgonyoztak itt. Meglepetésünkre itt volt Jimmy Cornell és az új hajója, amely a rend kedvéért az Aventura nevet viseli. Itt volt még Li és Garry a Moloda nevű kék, saját építésű hajójukon, Őket ellenpontozva a Jimmyvel együtt hajózó Oyster 47-es. Itt horgonyzott a Gjoa nevű hajó akinek AIS jelét már egyszer láttuk menet közben is, valamint korábbi rádiós ismeretségünk a Cathryn, akinek erős diesel motorja később ámulatba ejtett bennünket. Ehhez a jó társasághoz csatlakozott másnap egy hosszú menetből megérkezve a két nő (Frances és Krystina) által hajózott Snow Dragon II, igaz ők csak egy rövid partraszállás erejéig maradtak s máris mentek tovább. Meg is beszéltek egymás közt: a Sárkányok sosem alszanak. (Velük ezt megelőzően egyébként már Ilulissatban és Upernavikban is találkoztunk.) Ekkor már erősödött a szél, ami nekik segített, nekünk pedig fejtörést okozott. Mindenki tudta, hogy erős keleti szelek jönnek, s találgattuk merről fog fújni. Bekanyarodik-e a hosszú öbölben, avagy a part mentén álló meredek hegyek elfogják a szél erejét. Azt hiszem mindannyian tévedtünk.